

Sygn. akt XI Ka 257/14 -

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Sędzia SA w SO Tamara Pawlak

Protokolant Małgorzata Dubiel

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 roku

sprawy G. R.

obwinionego z art. 154 § 2 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 8 stycznia 2014 roku sygn. akt II W 897/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżycielkę posiłkową od opłaty za drugą instancję

i od wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi

Skarb Państwa.

Sygn. akt XI Ka 257/14

UZASADNIENIE

G. R. został obwiniony, o to, że w dniu 10 maja 2013 roku około godziny 18:00 w miejscowości M. ulica (...) woj. (...) wyrzucił na nienależący do niego grunt śmieci w postaci kamieni tj. o wykroczenie z art. 154 § 2 k.w.

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Puławach obwinionego G. R. uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu, a koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 254 § 2 k.w. w zw. z art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych, przez błędną ich wykładnię i bezpodstawne przyjęcie, iż wykorzystywana przez obwinionego jako dojazd część działki nr (...) stanowi drogę dojazdową w rozumieniu art. 2 pkt 10 w/w ustawy, zaś z uwagi na fakt, że droga ta nie prowadzi do gruntu rolnego (posesja obwinionego) uprawnionym jest pogląd, że nie stanowi ona gruntu polnego w rozumieniu art. 154 § 2 k.w., w sytuacji gdy opisana powyżej część działki nie jest drogą w znaczeniu prawnym, a jedynie częścią działki wykorzystywaną jako dojazd;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

1. art. 39 k.p.w. przez niepodjęcie z urzędu działań nakierowanych na prawidłowe ustalenie charakteru nieruchomości składającej się z działki oznaczonej w ewidencji gruntów nr (...) i tym samym bezpodstawne przyjęcie, iż nie stanowi ona gruntu polnego, a tym samym czyn obwinionego nie wyczerpuje dyspozycji przepisu art. 154 § 2 k.w.

2. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 70 § 5 k.p.w., art. 424 § 1 w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. przez zaniechanie wyjaśnienia istotnej dla sprawy okoliczności, tj. charakteru nieruchomości składającej się z działki oznaczonej w ewidencji gruntów nr (...) i tym samym bezpodstawne przyjęcie, iż nie stanowi ona gruntu polnego, a tym samym czyn obwinionego nie wyczerpuje dyspozycji przepisu art. 154 § 2 k.w.

Na zasadzie art. 106a k.p.w. wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do niniejszej apelacji na okoliczność, iż grunt objęty wnioskiem o ukaranie stanowi grunt rolny.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja - w zakresie wniosku końcowego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania - nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy jednak częściowo przyznać rację pełnomocnikowi oskarżycielki posiłkowej o ile wskazuje on, iż działka oznaczona w ewidencji gruntów nr (...), a co za tym idzie przeprowadzony przez nią dojazd do posesji G. R. stanowi w rozumieniu art. 154 § 2 k.w. grunt polny.

Grunt polny, o którym mowa w art. 154 § 2 k.w. jest pojęciem szerszym od pojęcia gruntu rolnego i obejmuje poza nim także nieużytki, łąki, polany pastwiska itp. Z załączonego do apelacji wypisu z rejestru gruntów (k. 66) wynika, że przedmiotowa działka oznaczona nr (...), na której znajduje się droga dojazdowa do posesji G. R. posiada status użytków rolnych zabudowanych. Jak wynika z załącznika nr 6 Rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz.U.2001.38.454) grunt rolny zabudowany zaliczony jest do kategorii użytków rolnych. Natomiast użytki rolne są gruntami rolnymi zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U.2013.1205).

W powyższej sytuacji bezspornym jest fakt, iż przedmiotowa działka, na której usytuowany jest dojazd do posesji G. R. jest gruntem rolnym, który z kolei mieści się w pojęciu gruntu polnego. Zatem twierdzenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej są w tym zakresie słuszne.

Nie mniej jednak nie można odmówić Sądowi Rejonowemu racji, że zachowania obwinionego nie można było zakwalifikować jako zaśmiecanie w rozumieniu art. 154 § 2 k.w.

Przedmiotem ochrony art. 154 k.w. jest integralność i nienaruszony stan cudzych gruntów rolnych i leśnych. Przepis art. 154 § 2 k.w. tworzy typ wykroczenia polegający na wyrzuceniu na nienależący do sprawcy grunt polny kamieni, śmieci, padliny lub innych nieczystości, którego skutkiem jest naruszenie integralności gruntu poprzez jego zaśmiecanie.

W tym miejscu należy podkreślić, iż strony nie kwestionują faktu wykorzystywania części działki rodziny Ś. przez rodzinę R. jako drogi dojazdowej do ulicy (...). Ponadto jak wynika z akt sprawy przedmiotowy dojazd istnieje od ok 40 lat.

Pomimo, iż uzasadnienie wyroku Sądu I instancji w tym zakresie jest dość skrótowe, to zasadniczo odnosi się ono do istoty sprawy. Obwiniony, co prawda wysypał na nienależący do niego grunt gruz oraz drobne kamienie ale jako, że na tym gruncie znajduje się dojazd z jego posesji do drogi publicznej nie można jego zachowania oceniać jako zaśmiecanie (wyrzucanie, pozbywanie się czegoś). Jego działanie ukierunkowane było na poprawę jakości istniejącego już dojazdu.

Obwiniony nie wyczerpał zatem wszystkich znamion wykroczenia z art. 154 § 2 k.w. ze względu na to, że działał nie w celu zaśmiecenia gruntu, na którym znajduje się dojazd do jego posesji, ale w celu uczynienia tego dojazdu bardziej przejezdnym poprzez jego wyrównanie i utwardzenie.

Zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, iż w art. 154 § 2 k.w. nie chodzi o karanie jak w tym przypadku za „ulepszenie” drogi, ale przeciwnie - za uczynienie danego gruntu polnego gorszym poprzez jego zaśmieszenie.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze zaprezentowaną powyżej motywację, nie stwierdzając przy tym uchybień z art. 104 § 1 k.p.w., Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 634 k.p.k., art. 636 k.p.k. i art. 624 § 1 (in fine) k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz.U.1983.49.223) Sąd Okręgowy uznał za zasadne zwolnienie oskarżycielki posiłkowej od opłaty za drugą instancję i od wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.